

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 55

7 listopada 2022

Hebrajczycy w Palestynie

Nazwa Hebrajczycy oznaczała ludności przybyłą do Kanaanu, która nie posiadała własnego państwa, prowadziła głównie koczowniczy tryb życia, nazywana była przez Kananejczyków hapiru/habiru w znaczeniu przybysze, cudzoziemcy, obcokrajowcy, przechodnie, ale także włóczędzy, buntownicy, rabusie, niewolnicy, najemnicy, bandyci, grabieżcy, okupanci. Widać to na przykładzie Abrahama, który został nazwany Hebrajczykiem, dopiero jako wędrowny przybysz w Kanaanie. Hebrajczycy byli to różnej narodowości emigranci asyryjsko-babilońscy oraz ludność pochodzenia grecko-ormiańsko-celtyckiego, słowiańskiego oraz semickiego. Drugą grupę stanowili koczownicy semicki i pochodni od nich przybywający do Syropalestyny; Amoryci, Aramejczycy, Midianici i Edomici. Struktura tej ludności w różnych okresach zmieniała się. Hebrajczycy po przybyciu do Kanaanu przyjmowali kulturę i religię kananejską i posługiwali się językiem kananejskim, palehebrajskim, czyli starogreckim wywodzący się od języka jońskiego. Z uwagi na osiedlanie się różnych obcych przybyszów hapiru/habiru w Kanaanie, z biegiem czasu całą społeczność Kananejczyków zaczęto nazywać Hebrajczykami, jako nazwą własną.

W „Biblii” wiele razy określano Celtów-Hyksosów-Izraelitów słowem ibri-hapiru/habiru, czyli hebrajczycy w znaczeniu: przybysze, cudzoziemcy, obcokrajowcy, barbarzyńcy, grabieżcy, okupanci; ponieważ okupowali, grabili i eksterminowali podbijane ludy i narody. Hyksosi Hebrajczykami zostali też nazwani przez Egipcjan, jako najeźdźcy i okupanci.

Na początku II tysiąclecia p.n.e. na Bliski Wschód przybyli aryjsko-słowiańscy Hetyci. W okresie swojej największej świetności Hetyci kontrolowali Anatolię, Północną Mezopotamię, Syrię i Palestynę. Hetyci byli humanitarnym ludem. Ich prawodawstwo przenika miłosierny duch, na długo przed prawem mojżeszowym. Hetyci pierwsi na Bliskim Wschodzie wprowadzili prawa podobne do tych w „Dekalogu” i przymierza oparte na nich. Wiele wieków później zastąpiły je przymierza babilońsko-asyryjskie, które miały już inną strukturę i innego ducha. Mojżesz również na długo później wprowadzał „Dekalog” wśród Hebrajczyków. Hetyci pojawiają się w „Biblii” wielokrotnie. „Dekalog” jest prawem naturalnym i uniwersalnym i był znany ludzkości od dziesiątków tysięcy lat. Przedstawiony jest również w 125 zwoju egipskiej Księgi Umarłych, która została spisana na długo przed Mojżeszem.

Hetyci w ramach wojny Słowian z satanistycznym semickim Południem stawiali opór semickim Akadyjczykom i Amorytom, blokując rozprzestrzenianie się ich na Bliskim Wschodzie. Na początku XVI w. p.n.e. Hetyci zdobyli Halab (Aleppo) – stolicę amoryckiego państwa Jamhad, pokonali Mitanni oraz doprowadził w wyniku najazdu do wygaśnięcia dynastii Hammurabiego w Babilonie. Wpływami w Mezopotamii podzieliło się kilka państw: Hetyci, Egipcjanie oraz Elamici, Kasyci i lud Arzawa.

W XIX/XVIII w. p.n.e. na Bliski Wschód przybyli z terenu Iranu aryjsko-słowińscy Huryci. Założyli w północnej Mezopotamii i Syrii w II tysiącleciu p.n.e. państwo Mitanni ze stolicą w Waszuganni. Wewnętrzne problemy państwa Hetytów w XVI w. i najazd Hurytów spowodowały skurczenie się do rejonów wokół stolicy państwa hetyckiego – aż do połowy XV w. p.n.e. W tym czasie nastąpił rozwój państwa Mitanni.

Mitanni władało ogromnymi ziemiami, obejmującymi północną Mezopotamię, Lewant i Asyrię – wówczas niewielkie państwo zajmujące obszary wokół miast Aszur i Niniwa, które musiało uznać zwierzchność huryckich królów. Mitanni w latach 1450-1350 p.n.e. osiągnęło szczyt swojej potęgi i zasięgu

terytorialnego. Koniec potęgi Mitanni nastąpił w latach 1350-1270 p.n.e., Mitanni ostatecznie uległo podzieleniu pomiędzy Asyryjczyków i Hetytów. Huryci w ramach wojny Słowian z satanistycznym semickim Południem stawiali opór semickim Amorytom, blokując rozprzestrzenianie się ich na Bliskim Wschodzie.

Na początku Egipt i Mitanni rywalizowało ze sobą w zachodniej Syrii. Za panowania Totmesa IV (1397-1388 p.n.e.) Mitanni i Egipt nawiązały sojusz, utwierdzony przez królewskie małżeństwa. Dzieje Mitanni łączą się dość ściśle z dziejami Egiptu. By zacieśnić wzajemne stosunki często zawierano małżeństwa między królewskimi rodami.

Począwszy od XIV w. p.n.e. na Bliski Wschód zaczęły przybywać tak zwane Ludy Morza. Była to koalicja Ludów Słowiańskich przybyła na Bliski Wschód w ramach wielkiej wojny słowiańskiej Lechii, Królestwa Północy Sis z satanistycznym, semicko-żydowskim Południem. Interwencja ta miała na celu, aby nie dopuścić do rozprzestrzeniania się semickich Aramejczyków oraz innych koczowniczych ludów semickich.

Źródła podają także, że migracja Ludów Słowiańskich na Bliski Wschód była związana z wielkim kataklizmem lub zmianami klimatycznymi w Azji i Europie, jakie mogły mieć miejsce w tamtym okresie. W tym też okresie lub późniejszym, wiadomo jest o przybyciu do Syropalestyny grupy plemion Słowiańskich z Siedmiorzecza na Syberii. O tym opowiadają słowiańskie „Wedy” zwane „Wołchwary”. Może to świadczyć o zmianach klimatycznych i oziębianiu się klimatu w północnej i środkowej Azji.

Decydujące bitwy Ludów Morza z Egiptem rządzonym przez czarne elity kapłańskie odbyły się w latach 1190/1187 p.n.e. za panowania Ramzesa III (1183-1152 p.n.e). W bitwach tych koalicja Ludów Słowiańskich została pokonana przez wojska egipskie z pomocą ich bogów. Szatan na Bliskim Wschodzie realizował się poprzez egipskich czarnych kapłanów boga Amona-Seta-Marduka, a następnie czarnych kapłanów; fenickich,

asyryjskich, babilońskich i żydowskich Marduka i Jahwe. Ich następcami byli faryzeusze, a obecnie iluminaci i masoneria. Przybycie Ludów Morza z jednej strony i Aramejczyków z drugiej strony w rejon Syropalestyny na przełomie XIV i XIII w. p.n.e., odnotowano w korespondencji politycznej i kronikach, jako migrację obcych ludów, czyli hapiru/habiru w znaczeniu Hebrajczyków do Kanaanu.

Potwierdza to korespondencja amarneńska z XIV w. p.n.e. wasalskich władców kananejskich do egipskich faraonów Amenhotepa III i jego syna Amenhotepa IV/Echnatona (1353-1336 p.n.e.) rezydującego w Amarnie, oraz odkrycia archeologiczne na terenach Palestyny. Jednym z ludów opisanym w korespondencji amarneńskiej, który przybył w tym czasie do Kanaanu byli Słowianie z Północy, a drugim semiccy Aramejczycy z Południa.

Do Ludów Słowiańskich nazwanych Ludami Morza przybyłymi na Południe należały takie ludy jak: Lidyjczycy, Licyjczycy, Filistyni, Etruskowie, Danowie, Sardowie, Sykułowie, Teukrowie, Czekerowie i Waszarowie.

Wtedy wraz z przybyciem Słowian, na Południu pojawiło się słowiańskie pismo runiczne. Pismo runiczne, wraz z podbojami Królestwa Sis rozeszło się po świecie. Starożytny alfabet fenicki i aramejski, oparty jest na runach słowiańskich. Jest to pismo języka jakim mówił na co dzień i kazania wygłaszał Jezus. W tym piśmie zapisano pierwszy tekst Ewangelii znanej jako "Ewangelia świętych dwunastu" lub "Ewangelia życia doskonałego". Pismo to dopiero około VI w. p.n.e. zostało zastąpione alfabetem kwadratowym znanym z „Biblii” jako pismo hebrajskie.

Gdy Słowianie przynieśli na Bliski Wschód słowiańskie „Wedy” i historię Lechii spisane pismem słowiańskim, wtedy Fenicjanie przetłumaczyli je na paleohebrajski używając zmienionego alfabetu słowiańskiego, i tak powstał alfabet fenicki. Wtedy też, teksty z Ksiąg Słowiańskich znalazły się w Kanaanie.

W Księdze Sędziów (Sdz.15:9-20), gdzie jest mowa o Filistynach wymienia się słowiańską Lechię. Tyczy się to wątków przepisanych z historii Lechii, gdy Filistyni z terenów Grecji lub okolic, najazdy swoje rozciągali na północ aż do Lechii. Sama nazwa Księgi nawiązuje do instytucji 12 sędziów – wojewodów w Lechii, którzy rządzą w czasie kiedy nie został wybrany król.

Wraz z migracją Ludów Morza na Bliski Wschód, w tym do Palestyny nastąpił wpływ kultury mykeńskiej i słowińskiej w tym regionie. Zaskutkowało to powstaniem pisma opartego na runach słowiańskich, a także miało wpływ na tematykę przyszłej hebrajskiej „Biblii”.

Świat kananejski w tym okresie doświadczył kolejnej fali migracji, tym razem koczowników semicko–aramejskich. Aramejczycy w Syropalestynie pojawili się już w XIV w. p.n.e., ale wtedy nie odgrywali większego znaczenia. Dalsza ich ekspansja nastąpiła później, na przełomie XI i X w. p.n.e. Środek ciężkości regionu zaczął przesuwać się z Egiptu do Mezopotamii, gdzie wzrastać zaczął przyszły hegemon, którym w VIII w. p.n.e. stała się Assyria. Asyryjczycy rozproszyli Aramejczyków przesiedleniami po całym Bliskim Wschodzie, przyczyniając się w ten sposób do rozpowszechnienia języka aramejskiego. Drugim, czynnikiem było zaadaptowanie przez Aramejczyków pisma fenickiego (słowiańskiego), które jako prostsze zaczęło wypierać pismo klinowe. W połowie VIII w. p.n.e. aramejski stał się drugim obok akadyjskiego oficjalnym językiem Assyrii. Gdy pod koniec VI w. p.n.e. Persowie poszukiwali języka zrozumiałego dla wszystkich mieszkańców Bliskiego Wschodu, wybrali aramejski. Natomiast język w Kanaanie nadal utrzymywał się kananejski, czyli paleohebrajski (starogrecki), a na aramejski (semicki) zmienił się dopiero za czasów babilońskich w VI w. p.n.e.

W VII w. p.n.e. w rejonie Syropalestyny przybyli słowiańscy Scytowie. Scytowie w sojuszu z Medami wyruszyli na wyprawę w ramach wojny słowiańskiej Lechii z szatanem semicko-żydowskim

ulożonym w Asyrii, Babilonie i Egipcie. Pojawienie się Scytów w tamtym regionie jest również wymieniane w „Biblii”. Grecy nazywali słowiańską Lechię zajmującą obszary środkowo-wschodniej Europy; Scytią europejską a Słowian wschodnich zajmujących obszary, aż po Azję środkową, Iran i Indie; Scytią azjatycką.

To w części z ludności słowiańskiej przybyłej w różnych okresach do Palestyny, wymieszanej z miejscową ludnością grecko-ormiańsko-celtycką i semicką wywodzą się Hebrajczycy w Palestynie. Jeżeli chodzi o religię, to religia słowiańska dopracowała się wysokiej etyki, przewyższając znacznie etykę chrześcijańską, była oparta na zasadach, które zawarte są w „Dekalogu”, oraz tych które dopiero dużo później głosił Jezus.

Hebrajczycy w Palestynie stworzyli ruch religijny Nazarejczyków/Esseńczyków. Mnisi nazarejscy/esseńscy jak i ludność przynależna do tej społeczności wyznawała zasady i wierzenia oparte na przekazach od białych wtajemniczonych – kahunów z Atlantydy, przybyłych z Egiptu po upadku reformy religijnej faraona Echnatona; a także na słowiano-aryjskich „Wedach” i wartościach cywilizacji słowiańskiej przekazanych przez Słowian.

Drugim źródłem, które ukształtowało zasady religijne wspólnoty nazarejczyków był buddyzm. Podobne zgromadzenie klasztorne do nazarejczyków w Palestynie stworzyli terapeuci w Egipcie, współpracujący z Esseńczykami. Zgromadzenie terapeutów założyli mnisi buddyjscy przybyli w połowie II w. p.n.e. na Bliski Wschód, do Antiochii i Aleksandrii.

Zgromadzenia klasztorne esseńczyków i terapeutów stworzone zostały na wzór klasztorów buddyjskich. To te zgromadzenia dały początek chrześcijańskim zgromadzeniom klasztorным. To z ruchu religijnego nazarejczyków/esseńczyków wywodzą się Jan Chrzciciel, Jezus, Maryja i Apostołowie. Dlatego też Jezus nazywany był Nazarejczykiem.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net